

РЕШЕНИЕ

№ 16106

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2711** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на З. Т. М. , с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] , срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000923 от 25.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че в деня на издаване на административния акт е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ . Излага, че управляваният от него товарен автомобил не е негова собственост и нарушението е отстранено незабавно. Твърди, че при отпаднало основание за прилагане на мярката, продължаването ѝ е несъразмерно и противоречи с целта на закона. Моли съда да отмени акта. В съдебно заседание, редовно уведомен се явява лично. Поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира разности.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, изразява становище за неоснователност на жалбата чрез процесуалния си представител – юрисконсулт М.. Претендира юрисконсултско възнаграждение

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира

следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000923 от 25.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР –П. Х. П. , е наложена на З. Т. М. принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „з“, подт. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че З. М. на 23.02.2026 г. около 01:53 часа е управлявал в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]товарен автомобил Рено Мастер с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Б. Г. М., след като автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 09.12.2025 г. по чл.143 ал.10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд.

При извършена проверка от полицейски служители на МВР е издаден Акт за установяване на административно нарушение № GA 4572261/23.02.2026 г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че жалбоподателят управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 25.02.2026г. за автомобил Рено Мастер с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Б. Г. М. е сключена от собственика застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 24.02.2027г. включително.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и справка картон за нарушител/водач на З. Т. М..

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка,съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, което съвпада изцяло и с изложените фактическите основания, а именно за нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателя е управлявала превозно средство, което не е регистрирано предвид служебното прекратяване на регистрацията, е безспорно установено. Практически това не се и отрича от него. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, и на доказателства, че жалбоподателят е бил уведомен

за това обстоятелство. При упражняването на правомощието по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП административният орган действа при обвързана компетентност, т.е. във всеки случай на констатирано с АУАН нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, той е длъжен да наложи принудителната мярка, без да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрацията, както и дали собственикът е бил уведомен за прекратяването на регистрацията.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрацията на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Административният орган е отнел СУМПС на водача -жалбоподател, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е с прекратена служебно регистрацията на 09.12.2025 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила от 25.02.2026 г., т.е. същият ден, в който е издадена и оспорената ЗПАМ, което съставлява нововъзникнало обстоятелство.

Предвид доказателствата за сключена ЗГО, съдът намира, че по същество настъпването на неблагоприятни правните последици от наложената ПАМ са неутрализирани и защитимият обществен интерес - безопасност на движението, не е засегнат. Целите на ПАМ са постигнати и продължаването на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто не би следвало да има.

При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ.

За пълнота на мотивите в случая ПАМ се явява незаконосъобразна и поради факта, че жалбоподателят като ползвател на МПС, който не е собственик, не би могъл да знае или да предполага, че МПС е deregистрирано, поради това, че е било без застраховка Гражданска отговорност към 09.12.2025 г. В тази хипотеза, макар формално да са налице предпоставките за налагане на ПАМ – МПС е било deregистрирано поради липса на ЗГО, мярката спрямо конкретното лице се явява несъразмерна, наложена в нарушение на чл. 6 от АПК.

Жалбоподателят не претендира разноски, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на З. Т. М., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000923 от 25.02.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР - П. Х. П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП на З. М. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172,

ал. 5 от ЗДВП.

Съдия: